

Vi Keeland
Penelope Ward

MISTER MONEYBAGS

PERICULOS DE SEXY

Traducere din engleză de
Rita Glont

Capitolul 1 *Bianca*

Se pare că businessul nenorocitului o să se întindă pe întregul etaj.

Am apăsat pe butonul liftului și am terminat de scris în telefon lista de întrebări făcută ca naiba pentru interviu. Silvia, editoarea mea, nu avea să fie foarte fericită, mai ales că trebuia să i le dau în urmă cu două zile. Acum n-ar mai fi avut timp de modificări. *Trăia* pentru a sugera modificări.

Întârziasem deja cinci minute la întâlnire și nenorocitul de lift de-abia se mișca. După ce am lovit butonul cu numărul 34 de câteva ori, mi-am spus că o să urc pe scări data viitoare. Dar pe cine mințeam? Cu pantofii ăia? În fusta aia strâmtă? A fost un miracol și că am reușit să ajung lângă trotuar după ce m-a lăsat taxiul în față.

Am oftat zgomotos. *Chiar ne mișcăm?* Clar era cel mai încet lift cu care urcasem vreodată. Frustrată, și poate și un pic anxioasă pentru că voiam să termin odată cu interviul, am mai încercat o dată butonul liftului. Am apăsat din nou, vătându-mă:

— Hai odată! Că deja am întârziat ca naiba.

Am răsuflat ușurată când am simțit că a început să prindă un pic de viteză, dar apoi s-a zdruncinat, oprindu-se brusc în beznă.

— E, uite, acum ai stricat porcăria asta de lift, s-a auzit din spatele meu o voce groasă.

Am tresărit speriată, jonglând cu telefonul în mâna, ceea ce l-a făcut să cadă. După zgomotul pe care l-a scos când s-a ciocnit de podea, mi-am dat seama că se spârseșe.

— Rahat! Uite ce mi-ai făcut, am spus aplecându-mă și atingând podeaua, dar fără să reușesc să-l găsesc. Poți măcar să faci niște lumină ca să-l pot găsi?

— Mi-ar face plăcere.

— Mulțumesc, m-am rătoit.

— Dacă aş avea un telefon la mine.

— Glumești? Nu ai telefon la tine? Cine naiba mai ieșe din casă fără telefon?

— Poate ar trebui să încerci și tu. Dacă nu ai fi aşa obsedată de el, poate nu am fi acum în situația asta neplăcută.

M-am ridicat și mi-am pus mâinile în solduri:

— Cum aşa?

— Păi, erai aşa ocupată să tastezi că nici n-am observat că mai e cineva cu tine în lift.

— Aşa. Şi?

— Dacă m-am fi sărit, n-am fi sărit ca arsă când m-am auzit, deci nu ţi-am fi spart telefonul. Astfel, am fi avut lumină și ai fi putut vedea butoanele liftului suficient cât să mai apeși de douăzeci, treizeci de ori. Sigur asta ne-ar fi ajutat.

L-am simțit mișcându-se în spatele meu.

— Ce faci?

Când a răspuns, mi-am dat seama că vocea lui venea din altă parte, de undeva de jos, din stânga mea.

— Stau pe jos și-ți cauți telefonul.

Era într-adevăr foarte întuneric. Nu vedeam nimic, dar am simțit în aer o mișcare și mi-am dat seama că se ridicase.

— Întinde mâna.

— O să-mi pui telefonul în ea, da?

— Nu, mi-am dat jos pantalonii și o să-mi pun penisul în ea. Dumnezeule, chiar ești o nesuferită, nu-i aşa?

Gândindu-mă că nu mă vede, am zâmbit și am întins mâna.

— Hai, dă-mi telefonul.

O mâna s-a întins pe lângă a mea și a ținut-o, în timp ce cealaltă mi-a pus telefonul în palmă și a închis-o.

— Ai un zâmbet frumos. Ar trebui să zâmbești mai des.

— Este beznă aici. De unde știi că am un zâmbet frumos?

— Pot să-ți văd dinții.

Mi-a dat drumul la mâna și deodată am simțit că mă apucă un atac de panică. *Rahat! Nu aici. Nu acum.* L-am apucat din nou de mâna înainte să se îndepărteze de tot.

— Îmi pare rău... îmi e... poți să mă ţii de mâna un minut?

A făcut ce l-am rugat fără să mă întrebe nimic. Ciudat, a stat acolo și m-a ținut de mâna, strângând-o de câteva ori, ca și cum știa că am nevoie de încurajări. După un timp, am simțit valul de frică trecând și am slăbit strânsoarea degetelor.

— Poți să-mi dai drumul acum. Îmi pare rău. Am avut un mic atac de panică.

— A trecut?

— Vin deodată și apoi dispar. Cu cât vom petrece mai mult timp aici, cu atât sunt șanse mai mari să mă panicchez din nou. Vorbește cu mine. Asta îmi distrage atenția.

— OK. Cum te cheamă?

Nevoia de a țipa era copleșitoare.

— Aaaaaaaaaaaaaaa!

— Ce dracu a fost asta? a mărât el.

Am urlat și mai tare.

— De ce faci asta?

Fără să-i răspund la întrebare, am găfăit și am spus:

— Ah, m-am simțit bine.

— M-ai speriat ca naiba.

— Scuze. Este o tactică pe care o aplic pentru a scăpa de panică, să urlu din toții rărunchii.

— Asta-i cea mai bună tactică a ta?

— Am mai multe. Una dintre ele e să-mi masez biluțele.

— Pardon?

— Am biluțe. Chiar mă ajută să le masez.

— *Biluțele... tale?* Mie mi-ai părut o femeie al naibii de bine făcută, cel puțin din spate.

— Sunt biluțe Baoding de metal, pentru meditație. Le rostogolesc în palmă. Mă ajută să mă calmez.

Am început să caut frenetic în poșetă.

— Ce e cu agitația asta? m-a întrebat.

— Încerc să le găesc. Sunt pe undeva prin poșetă.

Nu reușeam să le găesc ușor fără lumină.

— Rahat! Unde sunt?

A chicotit.

— Am niște biluțe pe care le-ai putea masa, dacă simți nevoia.

— Ești dezgustător! Ține-ți biluțele și nevoia departe de mine, te rog.

— Oh, haide. N-am vorbit serios. Relaxează-te. Tu ești cea care a adus vorba despre biluțele de masaj. Suntem blocăți într-un lift întunecat. Încercam să fac o glumă, ce dracului.

— OK. Aici erau, am spus, reușind într-un final să-mi găesc biluțele Baoding.

Am tras aer adânc în piept și am început să le rotesc în mâna, concentrându-mă pe sunetul de metal pe care îl făceau când se atingeau.

— Zdrăngăne. Ce drăguț, a spus sarcastic. Ce faci mai exact cu ele?

— Le rotesc.

— Asta chiar te ajută?

— Da.

După câteva minute, m-am întors spre el.

— Deschide mâna.

I-am pus biluțele în palmă.

— Ține-le separate cu ajutorul arătătorului.

Când mi-am dat seama că folosește degetul greșit, i-am spus:

— Degetul arătător, nu mijlociu.

— O, mai bine. Degetul mijlociu trebuie să fie odihnit. Voi avea nevoie să îl țin ridicat în cazul în care nu pornește liftul ăsta mai repede.

— Nu iei treaba asta în serios. Dă-mi-le înapoi.

I le-am luat din mâna.

— Odată am fost la o întâlnire cu o femeie care s-a aplecat peste masă și mi-a zis că avea niște biluțe de metal încipite în... știi tu ce.

— Biluțe Ben Wa.

— A. Deci știi de ele.

— Da.

— Ia uite unde era experta în biluțe. Ai folosit vreodată Ben Wa?

— Nu. Nu am nevoie de biluțe ca să am un orgasm.

— Chiar aşă?

Nu am văzut, dar am simțit că zâmbește.

— OK, conversația asta devine ciudată, am zis, dând din cap dezaprobat.

— De-abia *acum* devine ciudată? Cred că situația asta a devenit ciudată când mi-ai spart timpanele.

Toată situația era de-a dreptul ridicolă. Deodată m-a bufnit râsul. Biluțele de metal mi-au alunecat din mâna, rostogolindu-se pe podeaua liftului.

— Ți-ai scăpat biluțele.

Felul serios în care a spus-o m-a făcut să râd și mai tare. A început și el, și oficial râdeam amândoi isteric. Împrejurarea ne făcea pe amândoi să ne purtăm ca doi nebuni. Până la urmă ne-am așezat pe jos, sprijinindu-ne cu spatele de pereții liftului. S-au lăsat câteva momente de tacere. Mi-am dat seama că mirosea al naibii de bine. Era un amestec de parfum și miros bărbătesc, al lui. M-am întrebăt

dacă era măcar atrăgător. Trebuia să recunosc, cel puțin vocea era sexy ca naiba. Într-un final, l-am întrebat:

— Cum arăți?

— Vei afla destul de curând.

— Încerc doar să fac conversație.

I-am simțit cuvintele vibrând lângă mine când s-a aplecat.

— Cum crezi că arăt?

Voceea lui chiar era excitantă. Mi-am dres glasul.

— Ai o voce foarte frumoasă, foarte matură. Mi te imaginez ca un om matur, distins. Poate arăți ca James Brolin.

— Accept asta.

— Dar tu cum crezi că arăt eu? am întrebat.

— Păi, te-am văzut din spate. Tot ce știu e că ai un fund fantastic, dar mai ai și dinti frumoși, ținând cont că, practic, strălucesc în întuneric.

Am început să respir greu. Probabil că simțise că devenisem din nou agitată, pentru că m-a dojenit:

— Dacă ai de gând să urli iar ca o hienă, ai putea măcar să strigi după ajutor. Folosește constructiv rahatul ăla de tehnică.

M-am ridicat brusc și am început să lovesc în ușile liftului.

— Ajutor! Ajutor!

Strigătele mele au fost în zadar.

— OK. Poți să te oprești acum.

Când m-am așezat din nou lângă el pe podea, am simțit un alt val de panică. Era foarte greu să lupt împotriva acestor sentimente fără nicio distragere vizuală. Nu mă confruntasem niciodată cu panica într-un întuneric total.

— Poți să mă ții de mâna iar?

— Sigur, a spus simplu, luându-mi mâna strâns într-o lui.

Fără stimuli vizuali, m-am concentrat pe celealte simțuri, în principal către miros și atingere. Savurând senzația de a-i simți mâna caldă și mare și respirându-i parfumul, am închis ochii și am încercat să mă calmmez.

Când am deschis ochii, am văzut că se aprinsese lumina în lift.

— Lumină! am tipat.

Când m-am întors instinctiv să-l îmbrățișez, m-am oprit brusc și inima aproape că mi-a stat în loc. L-am observat pentru câteva secunde. Tipul era mult mai frumos decât mi-aș fi putut imagina vreodată — până la punctul în care acum mi-era dureros de rușine de tot ce se întâmplase în întuneric. Nu semăna deloc cu James Brolin. Era mai Tânăr, mai atrăgător, mai rebel. Cred că avea în jur de 30 de ani. Colegul meu de lift avea părul de culoarea cernelii negre, lung pe lângă urechi și ascuns sub o șapcă de baseball întoarsă invers. Ochii îi erau de un albastru rece pătrunzător, era bărbierit nici mai mult, nici mai puțin decât ar fi trebuit, iar maxilarul îi era superb definit.

Nu îmi găseam cuvintele.

— Bună, am spus simplu, ca și cum ar fi fost prima dată când ne întâlneam.

El a zâmbit periculos de sexy și mi-a făcut cu ochiul.

— Bună.

Capitolul 2

Dex

Oau. Micuța mea jucătoare cu biluțe era chiar o vulpiță.

O văzusem doar din spate înainte să se stingă lumina. Acum mă uitam fix în ochii ei căprui mari și frumoși, simțind că problema tehnică a liftului nu fusese un lucru rău totuși. Și-a dres glasul.

— Lumina și-a revenit, dar tot suntem blocăți.

Am apăsat pe câteva butoane.

— Așa pare, dar măcar ne îndreptăm în direcția corectă. Pun pariu că o să se miște imediat chestia asta.

Și prin chestia asta, nu mă refer la penisul meu, deși aș fi putut jura că l-am simțit zvâcnind când și-a lins buzele frumoase și pline.

Fă din nou asta.

Căcat.

Este frumoasă.

O urmăream cu privirea de-a lungul corpului, în jos și apoi în sus din nou, înnebunit după cum nasturii mici ai bluzei sale conservatoare formau un drum către gâtul ei delicat. Nu m-ar fi deranjat să ling pielea aia.

Poate aș fi ispitit-o să se distreze cu mine.

— Unde mergi după ce ieșim de aici? am întrebat.

— La etajul 33, a spus.

Ce? Ce caută ea la etajul meu? Știu că nu lucrează pentru mine.

Mi-aș fi amintit fața aia, ochii aia.

— Ce treabă ai acolo?

— De fapt, voi avea placerea să îl interviewez chiar pe... Mister Moneybags¹.

Mi s-a făcut rău.

Ahhh.

Āsta nu-i un semn bun pentru mine.

Am înghițit în sec, apoi am lăsat capul într-o parte și am făcut pe prostul.

— Cine?

— Pe evazivul Dexter Truitt. Este CEO-ul companiei Montague Enterprises. Au tot etajul de sus.

Încercând să nu par ca și cum eram pe cale să mă pierd cu firea, am întrebat-o:

— De ce îi spui Mister Moneybags?

— Mi-l imaginez ca fiind un nemernic ursuz, ahtiat după bani, așa că pare un nume potrivit. Desigur, nu îl cunosc însă.

— Și atunci de ce crezi asta despre el?

— Am motivele mele.

— Poate nu ar trebui să presupui tot ce e mai rău despre cineva până nu ajungi să-l cunoști.

Chiar dacă știam răspunsul, nu m-am putut abține:

— Și până la urmă de ce îl interviewezi?

— Lucrez pentru o revistă de business, *Finance Times*. Am fost desemnată să mă ocup de o exclusivitate pe care am obținut-o. Este un fel de primă ieșire în public a lui Truitt. Mereu a fost foarte reținut după ce a preluat compania de la tatăl lui, nu a vrut să fie fotografiat

¹ În engl., *moneybags* = o persoană foarte bogată. (N.t.)